

mijmering / vrede

Als ik dit schrijf is het paaszaterdag, begin van de ochtend. De lucht is strakblauw, het is stil buiten, het gras is nog vochtig, mijn mooiste gele tulp

vouwt z'n blaadjes alweer uit. Paaszaterdag is een louterende dag. 'Mache dich mein Herze rein' zingt de bas in de Bachs Matthäus-Passion, als alle lijden voorbij is.

Hij kon dit jaar niet worden uitgevoerd, de Matthäus, maar nooit kreeg ie meer aandacht dan dit jaar, juist vanwege zijn afwezigheid. Ik zie tussen een stapel cd's op mijn bureau Händels Brockes-Passion liggen. Die had dit jaar ook niet gekund, maar als dat wel het geval was geweest had ie toch niet geklonken, het moet en zal de Matthäus zijn. Wat mij dit jaar vooral raakte was de ontredde van mensen bij het feit dat 'hun' Matthäus niet doorging. Die legde de kracht van dit werk nog sterker bloot dan al die, volgens de 'passiebarometer' maar liefst tweehonderd Nederlandse uitvoeringen bij elkaar. Voor veel zangers en musici zijn de Matthäus-weken het hoogtepunt van het jaar. Niet alleen omdat ze dan omzet maken - zoveel Matthäussen leveren heel wat werkgelegenheid op - maar vooral omdat Bachs muziek en het samen beleven ervan zoveel verbondenheid brengt. De Matthäus is ontmoeten, delen, verwonderen en geloven. In wat? In het goede in de mens; in de kracht van 'het komt goed', hoe moeilijk het nu dan ook mag zijn. In de hele wereld, maar vooral in Nederland, werd online heel wat afge-Matthäust. Met als hoogtepunt misschien wel violist Shunske Sato, artistiek leider van de Nederlandse Bachvereniging, die in zijn eentje alle partijen van de aria Erbarme Dich bij elkaar knutselde.

Godfried Bomans schreef eens over de sfeer op paasmorgen in de tuin van zijn kinderjaren, met de zon die door de ritselende bladeren scheen en het geruststellende geluid van de krakende schommel van de buurkinderen op de achtergrond, over de vrede die hij als kind toen voelde.

Vrede, ik wens het je.